

[Busch-Jensen.]

er Strejker aldrig et Retsmiddel mod Domme, fordi de angriber en af Hovednerverne i Demokratiet, som er Domstolenes Uafhængighed.

Men i øvrigt vil jeg sige, at man skal hverken undres eller forarges over den megen Snak, der er hvirvlet op om Straffelovstillægget. Det gaar her, som det saa ofte gaar, at de harmdirrende Protester og den ædle Indignation, der kommer frem, bunder i en Kombination af et vist Kvantum god Vilje til ubetinget at gøre det rette og et ligesaa stort Kvantum Uforstand og Mangel paa Forstaaelse af de Forhold, det drejer sig om. Klarest ligger denne Forbindelse for Dagen hos den Mand, som satte hele Uroen i Gang, det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Rytter. Enhver, som føler Trang til at se Beviset herfor, kan henvises til at læse i Landstingstidende de Forhandlinger om den særlige Efterkrigslovgivning, som det ærede Medlem Hr. Rytter har deltaget i. Den højtærede nuværende Justitsminister kan heller ikke sige sig fri for sin Andel i Ophidselsen. Jeg skal med Formandens Tilladelse anføre blot en enkelt Udtalelse af den højtærede Justitsminister, dengang det ærede Medlem af det andet høje Ting, Hr. Elmquist; den findes i Landstingstidende for 3. Oktober 1945 Sp. 62 og lyder saaledes:

„Vi maa have Lov til at sige, at naar vi stemte for Loven, var det i Tillid til disse to Ting, at det kun vilde blive de grove Forbrydelser, og at Ministeren vilde paalægge Anklagemyndigheden ikke at dekretere Anklage, hvor det vilde virke ubilligt. Derfor har vi Lov til at sige over for det danske Folk, naar det nu kommer i Massevis, og naar man fra Juristernes Side kommer i stort Tal og peger paa: Hvordan har I dog kunnet gaa med til en Lovgivning, der fører til saa ubillige og meningsløse og urimelige Resultater, at disse Domme er i Strid med de Forudsætninger, hvorunder vi vedtog Lovene.“

De „vi“, der har Lov til at sige over for det danske Folk, at Straffelovstillægget førte til ubillige, meningsløse og urimelige Resultater, er ifølge det umiddelbart foregaaende af den nuværende højtærede Justitsministers Tale, Landstingstidende Sp. 61, ikke blot den nuværende højtærede Justitsminister, men ogsaa den daværende Indenrigsminister. Vi husker alle den Opmærksomhed, som de Udtalelser, jeg sigter til, i sin Tid vakte.

Nu skal jeg erkende, at den højtærede

Justitsminister dengang ikke lod sin Stemme høre som en enlig Røst i Ørkenen, den højtærede Minister var Deltager i et større Kor. Forskellige Blade gav Plads for indsendte Artikler, som skarpt fordømte Straffelovstillægget. Ansete Jurister skrev under stærkt Bifald baade i Fagskrifter og i Dagspressen om det ganske forfærdelige i, at man havde givet Straffeloven tilbagevirkende Kraft, og om det oprørende i, at man straffede stakkels vildledte Frikorpsfolk. Paa et Møde i September Maaned i Studenterforeningen og i to Kronikker i Dagbladet „Politiken“, som for øvrigt redaktionelt har behandlet Spørgsmaalet med ulastelig Objektivitet, rykkede Professoren i Strafferet ved Københavns Universitet, Professor, Dr. jur. Hurwitz frem med et hvast Angreb paa Loven. Uroen fortsatte gennem forskellige andre Indlæg i Pressen, hvor det gik, som det gerne gaar, at de fornuftige Røster, der lader sig høre, overdøves af de ufornuftige, fordi de ufornuftige uvilkaarligt bøder paa deres Mangel paa Argumenter ved at raabe højere. Blandt Fornuftens Talsmænd, som dog slet ikke var saa faa, maa jeg med Ære nævne Landsdommer Skadhauge i „Politiken“ og ikke mindst Højesteretsdommer Preisler Knudsen, hvis fortrinlige Indlæg i „Information“ Lørdag den 22. December 1945 fuldstændig slog Bunden ud af Modbevægelsen mod Straffelovstillægget.

Mellem de Angreb, som efter en Tids Forløb blev sat ind imod Straffelovstillægget, var ogsaa den Anklage, som kort kan udtrykkes saaledes, at Lovforslaget ved Kup eller under Terror blev tvunget igennem Rigsdagen under Pres af den bevægede Tids Forhold. Sandheden er jo lige den modsatte.

Ærede Medlemmer af dette høje Ting vil erindre, at det Forslag, som blev til Loven af 1. Juni 1945, er fremgaaet af et Samarbejde mellem to Udvalg, der arbejdede illegalt under den tyske Besættelse. Det ene var det Udvalg, som Frihedsraadet havde nedsat, og som bestod af Højesteretsadvokat Ejbvind Møller, Landsretssagfører, nuværende Statsadvokat Carl Madsen, Sagførerfuldmægtig Kjeld Lundgren og mig selv. Det andet Udvalg, som uafhængigt heraf var nedsat bl. a. paa Foranledning af fhv. Statsminister V. Buhl og fhv. Forsvarsminister Ole Bjørn Kraft, bestod af Rigsadvokat Pihl, daværende Kontorchef i Justitsministeriet Herfelt og Civildommer, tidligere Justitsminister Harald Petersen. Udvalgene kom i Forbindelse med hinanden